

— Не мога да знам, ваше, високоблагородие!
— отговорихъ азъ като солдатитѣ, за да ободря
тѣхъ а отчасти и себе; но тя като ми забѣлѣжи
строго че сега съвсѣмъ не е врѣме за шегѣ, изиск-
ваше отъ мене, щото азъ непрѣменно да ѝ отговоря
на въпросътъ; какво щемъ ние да правимъ?

— Че почакайте; ще видимъ тамъ. Тукъ какво
ще се прави, — или юнашки да умремъ, или да се
дадемъ въ робство. Нѣма на кѣдѣ и нѣма кога да
се избѣгне, ако е истина че сж Турцитѣ вѣче въ
градътъ, което азъ още твърдѣ не вѣрвамъ. Азъ на-
истина се съмнѣвахъ, но ненадѣйното пробужданье
съ думитѣ; «Турци! Турцитѣ сж вѣче тука!» на-
прави ми твърдѣ неприятно впечатление, и азъ усѣ-
щахъ какъ ми треперяха рѣцѣтѣ.

— Надѣя се, докторе, — продължаваше сестра
— Теплякова: — вие неще ме отдадете жива въ
тѣхнитѣ рѣцѣ . . .

— Но почакайте малко, дайте ми врѣме да се
облѣка и да разбера кое какво е. Азъ още съвсѣмъ
нищо не чувамъ, та не се пакъ успѣли да избиятъ
всичкитѣ Габровски жители и за това да е толкосъ
тихо. Струва ми се че работата нѣкакъ-си не е тъй....

— Прѣзъ дуваритѣ се не чува и е далечъ до
улицата, а ние ей-сега чувахме страшенъ човѣшки
писъкъ, и калугеркитѣ се научиха че Турцитѣ вече
влѣзли въ градътъ Моля ти се, док-
торе, не ме отдавай жива! . . . — непрестанно това
изискваше тя отъ мене.

— А какво искате вие отъ мене? Какво запо-
вѣдате да ви направа? Нема вие искате тосъ часъ
сега да ви заколжъ, за да испреваримъ неприятельтъ